

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:7-9; János 14:10, 24; 16:7-11, 27-28; 17:1-26

„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek” (Jn 14:26, ÚRK).

Különböző témák mozaikja tárul elénk *János evangéliumában*. János azért említette a jeleket (csodákat), hogy bemutassa: Jézus a próféták által megígért Messiás. A tanúk széles körét megszólaltatva hirdeti, hogy Jézus a Krisztus, az „ÉN VAGYOK” kijelentésekkel is istenségére mutat.

János evangéliumának 1. fejezete említi a Szentháromság mindhárom tagját (Jn 1:1-4, 14, 18, 32-34). Az emberek évszázadokon át próbálták igazán megérteni, felfogni, hogy milyen a Szentháromság természete, de mivel erre nem vagyunk képesek, sokan elutasítják a gondolatot. Balgaság tagadni valamit csak azért, mert nem tudjuk maradéktalanul megérteni, vagy mert nem illeszkedik az emberi értelem szűk korlátai közé!

János kifejezi, hogy ha meg akarjuk érteni Istent, Jézusra kell néznünk és arra, amit Igéjében kijelentett. Ezzel a megközelítéssel a kapcsolatok új világa tárul ki előttünk: kapcsolat a Szentháromság három személye, a Szentháromság és az emberiség, illetve a különböző emberek között. Az e heti tanulmányban azt vizsgáljuk, hogyan mutatja be *János evangéliuma* az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, tesszük mindezt Jézus búcsúbeszédével összefüggésben (János 13-17. fejezet).

A MENNYEI ATYA

Evangéliumát János az átfogó bibliai narratíva nézőpontjából írta, a kezdetektől indítva. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1, ÚRK). Így is lehetne mondani: *Kezdetben teremtette az Atya, a Fiú és a Szentlélek az eget és a földet*. Tőlük ered minden, ami létezik. Ők teremtették az univerzumot és a mindenséget benépesítő lényeket. A mi bolygónkon az élet sajátosságos teremtése történt, a legkülönlegesebb pedig az ember megalakítása volt, amivel az volt Isten célja, hogy a szeretet harmóniájában éljünk vele és egymással. Azonban Lucifer behozta a bűnt a világunkba. A bűn az Istennel való kapcsolat megtörését is jelenti. Téves képet mutat Istenről. Jézus felvette magára az emberi természetet, hogy újból helyes képet kapjunk Istenről, és üdvösséget hozzon az emberiségnek. Itléte alatt Jézus alávettette magát az Atyának, az Ő vezetését követve élt. „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10:30) – mondta. „*...az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok*” (Jn 10:38). „*Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, úgy ne higgyetek nekem*” (Jn 10:37, ÚRK).

Az Atyának mely szerepeire vonatkoznak az alábbi szakaszok?

Jn 3:16-17; 6:57 _____

Jn 5:22, 30 _____

Jn 6:32; 14:10, 24 _____

Jn 6:45 _____

Jn 15:16; 16:23 _____

Ezek a versek bemutatják az Atya és a Fiú, Jézus Krisztus szoros viszonyát. Az Atya bensőséges kapcsolatban áll világunkkal, és fel sem tudjuk fogni, hogy mennyit áldozott megváltásunkért. Mi tanít ez Isten szeretetéről?

JÉZUS ÉS AZ ATYA

A Szentháromság Isten kapcsolatra teremtett minket önmagával (1Móz 1:26-27), ami azonban a bűn miatt alapvetően megtört. Az édenkerti történet mutatja a törés közvetlen következményeit.

1Móz 3:7-9 versei szerint milyen szakadékot okozott a bűn? Mi a jelentősége annak, hogy a történetek után Isten kereste a kapcsolatot az emberpárral, nem fordítva?

A Szentháromság Isten szándéka, hogy az egész emberiségnek megoldást kínáljon a bűn okozta törésre, még ha nem is mindenki fogadja el az ajánlatot. A kapcsolat helyreállítása érdekében az Istenség egyik Személye emberre lett, vagyis az Ige testté lett, közöttünk lakozott, bemutatta Isten dicsőségét (Jn 1:14-18), az emberiség pedig látta az Ő teljességét és kegyelmét. Ezt jött bemutatni Jézus, kinyilatkoztatta Isten dicsőségét, hogy helyreállhasson a bűn következtében megtört kapcsolat – legalábbis mindazok számára, akik készek elfogadni a Jézus Krisztusban felkínált ajándékot.

Minek a reménye tárul fel a következő versekben: Jn 1:1-2; 5:16-18; 6:69; 10:10, 30; 20:28?

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.). Testet öltött Fiúként azonban „önmagát megüresítette” (Fil 2:7, ÚRK) isteni előjogai gyakorlásától. A földön, az emberek között, emberként élve elmondhatta magáról, hogy Istentől kapott ajándék az élete. „Krisztus istensége az örök élet biztosítéka a hívő számára” (u. o.).

A világ nem ismerte Istent (Jn 17:25), aki elküldte egyetlen Fiát (Jn 9:4; 16:5), hogy megismerjék Őt, az Atyát.

Egy ateista író így fogalmazott a kozmoszal kapcsolatban: „Semmi nem utal rá az ismeretlenség homályában, a végtelenben, hogy valahonnan máshonnan jönne segítség, ami megmentene minket önmagunktól.” Mit tanít a Biblia, ami szerint ez óriási tévedés?

AKI ISMERI A FIÚT, ISMERI AZ ATYÁT

János evangéliuma egészében az apostol leírja, mi mindent tesz Jézus, a Fiú, amivel az Atyára mutat. Jézus elmondja, hogy ki az Atya és milyen a kapcsolata világunkkal. Mindez Jn 1:18 szerint történik, ahol az áll, hogy Jézus kijelenti (görögül: *exégeomai*, „magyaráz”, „elbeszél”, „bemutat”) az Atyát. Jézus újból és újból ezt teszi. Az *Atya* (*patér*) szó százharminchatszor fordul elő Jánosnál – ebből tizennyolc esetben az első három fejezetben –, ami az összes újszövetségi előfordulás egyharmadánál is több.

Jézus volt az Atya képviselője a földön, azért jött, hogy emberi testben éljen, az Atya akarata szerint. Jézus valóban elmondta, hogy minden dologban az Atya akaratát kereste, nem a magáét (Jn 5:30). Elsőre ez meglepő kijelentésnek tűnhet, azonban jól mutatja, hogy emberként maradéktalanul alárendelte magát az Atyának.

Jézus azt is mondta: azért küldte az Atya, hogy elvégezze a feladatát, az emberiség megváltását, és a munkájáról maga az Atya tett bizonyosságot (Jn 5:36-38).

Jézus hirdette: az Atya elküldte Őt, mint az egyetlen, aki által az emberiség eljuthat hozzá (Jn 6:40, 44). Az Atya azt akarja, hogy az embereknek örök élete legyen Jézusban, aki megígéri: új életet ad a feltámadáskor.

Mit tanítanak a következő versek Jézus és az Atya kapcsolatáról: Jn 7:16; 8:38; 14:10, 23; 15:1, 9-10; 16:27-28; 17:3?

Bámulatos dolgokat állított Jézus az Atyával való kapcsolatáról. Kijelentette, hogy minden tanítása valójában az Atyáé; amit csak mond, azt személyesen az Atyától hallotta; hinni benne és az Atyában ugyanazt jelenti; a szavai és a cselekedetei az Atyától erednek; Ő és az Atya egyik az emberiség iránti szeretetben, a megváltásuk érdekében. Különös erejű bizonyágtétel ez Jézus és mennyei Atyja szoros kapcsolatáról!

Hogyan változna meg az életed, ha a gondolataid és a szavaid teljes mértékben Isten akaratát fejeznék ki, amint az az életedre vonatkozik? Vagyis hogyan valósulhat meg még inkább az életünkben az, amit Jézus által Isten akaratának tudhatunk?

A SZENTLÉLEK

János evangéliumában nincs annyira előtérben a Szentlélek, mint az Atya és a Fiú, ugyanakkor meghatározó a szerepe Jézus küldetésének sikerében.

Olvassuk el Jn 1:10-13 verseit! Mi a Szentlélek szerepe a megtérésben? Milyen tanítást találunk erről ebben a szakaszban?

János 5. fejezetében láthatjuk a Szentlélek központi szerepét. Az apostol elmondja, hogy akik elfogadták az Igét, vagyis hittek benne, Isten gyermekei lettek, „nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől születtek” (Jn 1:13, ÚRK). Ez csak a Szentlélek munkája által történik meg.

Mit tudunk meg a következő igékből a Szentlélek tevékenységéről: Jn 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11?

„Miközben Jézus vázolta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett eltölteni őket azzal az örömmel és reménységgel, amely az Ő szívét is eltöltötte. Ujjongott, mivel bőséges segítséggel látja el egyházát. Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabbrendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 577-578. o.).

Nagy áldás tehát befogadni a Szentlelket, aki tanúsítja, hogy Isten igaz (Jn 3:33)! A Lélek győz meg bennünket a bűnről, az igazságról és az ítéletről (Jn 16:8-11). Tehát az a kulcsa, hogy megtudjuk, mi helyes, igaz és jó, ha értelmünket és élettapasztalatunkat alávetjük Isten Igéjének, a Szentlélek megítélő és meggyőző hatása alatt.

JÉZUS IMÁDSÁGA

János evangéliuma 17. fejezetét Jézus főpapi imájának is szokták nevezni. Ez a búcsúbeszédének a vége. Jézus azért jött a földre, hogy helyreállítsa az emberiséget, újból meglegyen az eredeti, személyes kapcsolatunk Istennel. Hűséggel végrehajtotta azokat a jeleket, amelyekkel Isten feladatként megbízta. Szavaival és tetteivel Istent mutatta be a népnek.

Amikor Jézus arra készült, hogy elhagyja a földet, ismét ki akarta nyilvánítani szeretetét a tanítványai iránt. Azt akarta, hogy megértsék, milyen szoros a kapcsolat az Atya, a Szentlélek és öközötte. Ugyanolyan személyes kapcsolatba kívánta bevonni őket az Atya Istennel és a Szentlélekkel, mint amit Ő is ápolt velük.

Olvassuk el *János evangéliuma* 17. fejezetét! Mely szavak és kifejezések érzékeltetik, hogy Jézus szoros, szeretettel teljes kapcsolatra vágyik az Atyával és a tanítványaival is?

János 17. fejezetéből sokan azt olvassák ki, hogy csak az egység és a szeretet számít. Vitathatatlan, hogy Isten célja helyreállítani a vele és a többi emberrel való személyes kapcsolatunkat. Azonban figyelmesebben olvasva a szeretet és az igazság között még fontosabb összefüggést találhatunk.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent” (Jn 17:3), nem az, hogy mi kinek képzeljük Istent. „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál... és a te beszédedet megtartották... és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki” (Jn 17:6, 8, ÚRK). „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17).

Krisztus azért jött, hogy bemutassa az Atyát, ami az Istent övező sokféle téves elgondolás miatt volt fontos. *János evangéliuma* rávilágít, hogy mennyire komolyan vette ezt a küldetést. Igazán jelenítette meg Isten Igéjét és tetteit. Miért kellett volna ilyen messze elmennie, ha nem számítana az igazság?

Jézus élete rendkívül nehéz volt, aztán pedig a vallási hatóságok elvetették. Szenvedett népe, sőt alkalmanként még saját tanítványai közömbösségétől is. Az egyik tanítványa elárulta, egy másik pedig háromszor is megtagadta. Véget nem érőnek tűnő kihallgatásnak vetették alá, majd a keresztfára jutatták azok, akiknek a megváltásért jött.

Hogyan tükrözheti jobban az életünk Isten szeretetét – ami Jézust és az Atyát is összeköti?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!*” c. fejezet, 569-589. o.

Jézust az ellenfelei emberi mértékkel, „*test szerint*” (Jn 8:15) ítélték meg, ami valószínűleg még rosszabb, mintha pusztán „*a látszat után*” (Jn 7:24) tették volna. Nem a Szentlélek készítető, ellenállhatatlan erejére (lásd Jn 3:3-7), hanem csupán a test, a bűnös világban élő, bűnös ember kritériumaira hagyatkoztak. Látták Jézus „testét”, de nem gondolkodtak el azon, hogy talán Ő a testté lett Ige (Jn 1:14). Krisztust ennyire szűk mértékkel mérni azt jelenti, hogy az ember csak világi szempontból próbálja felfogni, ki is Ő (2Kor 5:16).

„A Vigasztalót Jézus »*az igazság Lelkének*« (Jn 16:13) nevezi. A Vigasztaló feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívünkben, és így lesz Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von oltalma alá bennünket, választott népét” (i. m. 577. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az az örök élet, hogy megismerjük Istent (Jn 17:3). Mit jelent megismerni Istent, szemben azzal, hogy van, amit tudunk róla, például azt, hogy hatalmas, szeretetteljes, vagy pedig Ő az igazság Istene? Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy „Ismered Istent?”
- 2) Mi mindent ölel fel Jézus kijelentése: „*A te igéd igazság*” (Jn 17:17)? Hogyan mondhatjuk el ezt gyakorlatias, hétköznapi módon?
- 3) Jézus így imádkozott: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*” (Jn 17:15). Milyen mértékben teljesedik az életünkben az, amiért Jézus imádkozott? Mennyire határozzák ezt meg saját döntéseink?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

ELÁRASZT

Egy régi látomás,
nyomul..., eláraszt...,
átgázol rajtam.
Tűzcsóvjába belemerülnék, elbújnék,
követni titkos útját,
bársonyos landolását,
kétélű tenger-zúgását.
És magasba törnek márványoszlopok,
a semmiből buknak elő.
Valaki jár közöttük,
talpa alatt ezüstös köd.
Egyszer csak megáll.
Ott remegek mögötte.
Haja fehér gyapjú,
köntöse vakítón ragyog,
bokája izzó érc.
Jaj, csak meg ne forduljon,
nehogy a szemembe nézzen!

Elég nekem az Ő kegyelme.